U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: V. D. Q.,** zastoupen Mgr. Richardem Polmou, advokátem, se sídlem Mladá Boleslav, nám. Republiky 946, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 5 Az 19/2004 - 21 ze dne 21. 7. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 5 Az 19/2004 - 21 ze dne 21. 7. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 5810/VL - 19 - P17 - 2002 ze dne 30. 1. 2004, kterým bylo rozhodnuto o tom, že se stěžovateli azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje a že se na něj nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že jediný pohovor, který s ním v průběhu správního řízení žalovaný vedl, nemohl postačovat pro udělení či neudělení azylu. Dále uvádí, že některým otázkám, které mu byly položeny, úplně přesně správně neporozuměl, nechápal jejich právní dosah a obsah a neměl dostatek času na jejich zodpovězení a promyšlení, neboť neměl u sebe přítomného advokáta. Žalovaný sice stěžovatele upozorňoval, zda má nějaké další návrhy na doplnění dokazování či chce vyslechnout nějaké další osoby, ale stěžovatel tomuto poučení neporozuměl. Stěžovatel nebyl zastoupen právním zástupcem, pokud by zastoupen byl, uplatnil by veškerá svá práva.

Stěžovatel dále uvádí, že pobývá v České republice již delší dobu a ze země svého původu přicestoval především z politickoekonomických důvodů za prací a dále z náboženských důvodů, neboť jako člen katolického vyznání neměl v zemi svého původu lehký život. Byl navíc vystaven posměškům, neboť jeho dědeček před lety sloužil Francouzům. V České republice se stěžovatel již začlenil do společnosti, snažil se nalézt práci

i bydlení. V zemi jeho původu je chudoba, neměl z čeho zaplatit sociální a zdravotní pojištění a z tohoto důvodu stěžovatel měl oprávněnou obavu z postihu své osoby. Kromě toho oblast, v níž žil, byla často postihována záplavami, a tedy stěžovatelova práce na poli by přišla vniveč. Ve vycestování do České republiky spatřoval stěžovatel naději na lepší život. Stěžovatel rovněž poukazuje na potíže sociálního a ekonomického charakteru, které pro případ svého návratu do země původu předpokládá.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatel rovněž žádá přiznání odkladného účinku jím podané kasační stížnosti.

Žalovaný navrhuje odmítnutí kasační stížnosti pro její opožděnost, neboť v doložce právní moci nyní napadeného rozsudku je vyznačeno datum 2. 8. 2004, a tedy lhůta k podání kasační stížnosti uplynula dne 16. 8. 2004, zatímco kasační stížnost byla podána až dne 23. 8. 2004. Alternativně žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda kasační stížnost je podána osobou oprávněnou a zda je podána včas. Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní - dále jen „s. ř. s.“), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Pokud jde o otázku, zda kasační stížnost byla podána včas, pak podle § 106 odst. 2 věty první s. ř. s. musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Podle věty poslední téhož ustanovení nelze zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti prominout.

Z obsahu soudního spisu vyplývá, že stěžovateli byl nyní napadaný rozsudek Městského soudu v Praze doručen dne 2. 8. 2004, kdy si jej v úložní době následující po jeho nezastižení v místě doručování vyzvedl. Stěžovatel jej napadl kasační stížností, která byla podána osobně u Městského soudu v Praze dne 25. 8. 2004.

Musí-li být kasační stížnost podle § 106 odst. 2 s. ř. s. podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje, pak lhůta pro její podání uplynula v pondělí dne 16. 8. 2004. Byla-li tedy kasační stížnost podána až dne 25. 8. 2004, stalo se tak po zákonem stanovené lhůtě, jejíž zmeškání nelze prominout, a byla tak podána opožděně.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud postupoval podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. a kasační stížnost odmítl, aniž by se mohl zabývat návrhem na přiznání jejího odkladného účinku, jehož se stěžovatel také domáhal.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Byl-li návrh na zahájení řízení, jímž je v tomto případě kasační stížnost, odmítnut, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. června 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu